

Den franska revolutionen t. ex. avskaffade den feodala egendomen till fördel för den borgerliga.

Vad som utmärker kommunismen är icke att den kräver avskaffande av egendomen i allmänhet, utan avskaffande av den borgerliga egendomen.

Men den moderna borgerliga egendomen är den sista och mest fulländade formen för utplundring och tillskansande av produkter av andras arbete.

I denna betydelse kunna kommunisterna sammanfatta sin teori i uttrycket: privategendomens avskaffande.

Man har förebrått oss kommunister, att vi vilja avskaffa den personligt förvärvade, självförtjänta egendomen, den egendom, som bildar grundvalen för all personlig frihet, verksamhet och självständighet.

Förvärvad, självförtjänt egendom! Talen I om småborgarens, småbondens egendom, som föregick den borgerliga egendomen? Vi behöva icke avskaffa den, industriens utveckling har redan avskaffat den och avskaffar den dagligen.

Eller talen I om den moderna storborgerliga egendomen?

Man skaffar lönarbetet, proletärens arbete, honom egendom? Alls icke. Det frambringar kapital, d. v. s. den egendom, som utplundrar arbetet, och som endast kan föröka sig genom utplundring av nytt lönarbete. Egendomen i sin nuvarande form har sitt upphov i motsatsen mellan kapital och arbete. Låt oss betrakta de båda sidorna av denna motsats!

Att vara kapitalist betyder att inom produktionen intaga icke blott en personlig, utan en viss social ställning. Kapitalet är en samhällelig produkt och kan endast sättas i rörelse genom flera individers samfälda arbete, ja, i sista instansen endast genom alla samhällsmedlemmars samfälda arbete.

Kapitalet är alltså ingen personlig, utan en social makt.

Om kapitalet således förvandlas till gemensam, alla medlemmar av samhället tillhörande egendom, så förvandlas icke personlig egendom till social. Endast egen-